

Intoleran-
dus quo-
rumdam
abusus.

vt naturalis ratio aperte conuincit. His addo quod nuper comperi, Parochos quosdam non solum a presentibus, sed ab iis etiam, qui Sacro non interfuerunt, aut in illo non obtulerunt, stas oblationes, diuersa quantitates designatione, per ministros ad id designatos exigere. In quo se consuetudine tuerentur: sed cum illa rationabilis non sit, & iuxta dicta penitus explodenda: diuini iudicij formidanda districtio, dum sic pauperculi a suis pastoribus opprimuntur. Nec plura de priuilegijs circa Ecclesie Præcepta.

CAPVT XX.

De priuilegijs Indorum circa dispensationes in votis.

Facultas
dispensandi
in voto
Castritatis.

Innocen-
tius X.

460 IN Bullis recentiorum Pontificum dispensandi facultas illa conceditur, quam Innocentius X. cuius modo concessio viget, in Breui, quod incipit, Animarum saluti, die 1. Martij An. 1649. his verbis expressit: postremo illud Presbyteris ad Præposito Generali, & dicta Societate deputandis, vt in prædictis regionibus, prouincijs, & locis, in quibus similiter fideles cum infidelibus viuunt, & non adsum Ordinarij, qui huiusmodi facultate habeant, qui dissent ultra duas diætas, cum Neophytis, alijsque ad fidem reductis, ex rationabili causa, & legitima, super voto castitatis, non tamen solemniquomodolibet, etiam per Ordinis sacri susceptionem, vel Professionis Regularis in Religione per Sedem Apostolicam approbatâ emissionem facto. Sic ille. Amplior autem concessio facta fuerat à Gregorio XIII. quæ habetur in Compendio Indico verb. Dispensatio §. 4. ad dispensandum scilicet in foro

Greg. XIII.

conscientie cum Neophytis, & alijs ibidem commorantibus super voto castitatis non solemniquomodolibet, etiam per Ordinis sacri susceptionem, vel Professionis Regularis in Religione per Sedem Apostolicam approbatâ emissionem facto. Sic ille. Amplior autem concessio facta fuerat à Gregorio XIII. quæ habetur in Compendio Indico verb. Dispensatio §. 4. ad dispensandum scilicet in foro

Adnotatio
Compendij.

Aliqualia
inacria
perpetuita-
tis.

nunc vigere, cum tamen temporalis fuerit, & vsque ad Ann. 1589. tantum extendi ibidem asseratur. Constat autem Compendium post annos plures editum à fine dictæ concessiohis. Ex quo erunt qui firmare contendant Positionem illam de duratione priuilegiorum etiam temporalium, de qua Cap. 3. Nam si priuilegium tale, sicut & alia similiter concessa, iam penitus ob lapsum concessiohis tempus virtute omni carebant, ad quid illa in Compendio proposita, aut quomodo stat, quod illis vt Prouinciales per se, & eos, quibus ipsi comiserint? Sed de hoc dictum aliàs quod videtur certum: si quis autem secus sentiat, in suo, quod non semel admonui, sensu poterit abundare. Non omitam autem id ex quo roborari sententia illa potest, & habetur in eodem Compendio verb. Indulgentia §. 2. vbi cum quædam apponatur Indulgentia, sic ad marginem dicitur: Expirant, ponitur tamen vt prorogetur. Sic ibi. Cum ergo nihil tale in priuilegio dicto, sicut neque in alijs, dicatur, signum esse videtur durationis.

461 Ad certa veniendo, priuilegium Innocentij circa Neophytos clarum est. Quinam autem Neophytorum nomine veniant, satis est notum: pro quo videnda quæ diximus num. 443. Sed non ita quinam præter Neophytos dicantur ad fidem reducti: quicumque liquidem ad fidem reducti in Indijs videntur esse Neophyti. Ad quod dico Neophytorum nomine eos intelligi, qui ex Gentilitate conuersi sunt: præter quos cum sint alij in Oceani Indijs, de quibus Pontifex loquitur Schismatici, & sub Christiano nomine graues circa fidem errores amplexi, ad eos priuilegium extenditur, cum ad fidem reducuntur. Videtur autem sine priuilegio stare posse huiusmodi dispensationem; eò quod licet prædictum votum videatur totale & absolutum, semper tamen imperfectum manet ratione capacitatis eorum, qui ex Indijs illud emiserunt. Sic enim multi Doctores affirmant Episcopum posse dispensare in voto castitatis ex animi perturbatione emisso, quando vouens est iuuenis, vel suspectus: vt videri potest apud P. Thomam Sancium Lib. 8. de Matrimonio Disputat. 9. num. 24. Atqui Indi ob defectum capacitatis possunt dictis exæquari. Quod autem ad suspicionem atinet non seruandi votum, quod Doctores communiter dicunt periculum incontinentiæ, id pro certa regula statuit P. Sancius in Opere morali Lib. 4. Cap. 40. num. 32. & 34. & respectu Indorum est quàm verissimum, & pro alijs non inuerosimilia, iuxta graues Scriptores asserentes Episcopum posse in votis referuatis Pontifici dispensare, cum ille adiri non potest: vt in Indijs accidit, vbi semper est periculum in mora. Sic illi, quos adducit & sequitur Diana Parte 1. Tractatu 8. Resolut. 5. & 6. circa finem: vbi tamen contra Croulers & Pasqualigum affirmat id non licere virtute Cruciatæ. Sed illi certè non videntur improbabiler locuti. Potestatem autem talem in Episcopis esse Ordinariam, tenet P. Suarez, P. Sancius, Felinus, Couarrubias, & Basilus Ponticius, quos idem Auctor adducit Parte 8. Tract. 3. Resolut. 12. quia competit ratione officij, & est perpetua. Votum ergo castitatis imperfectum non est Pontifici referuatum. Ex quo colligitur non contemnendi Doctores posse à Religiosis in eo dispensari; cum possint in omnibus, quæ non sunt Pontifici referuata. Et ita P. Sancius numer. 34. citato. cum illis ait, iure optimo credi posse non esse Pontificis mentem velle in tali casu referuare sibi hæc vota: neque esse verosimile, velle illam vt animæ laqueis irretitæ versentur in tanto periculo. Sic ille de castitatis voto locutus cum alijs, quos allegat, referens se ad ea, quæ cum pluribus docuerat Disput. 9. titat. 3. num. 22. Religiosos autem virtute priuilegiorum posse dispensare in votis, quæ non sunt Sedi Apostolicæ referuata, res est manifesta, vnde & circa votum prædictum, quod imperfectum est, & ratione distantie, poterunt cum Indijs dictam facultatem exercere.

462 Sed occurrit P. Sancius Cap. 43. citati libri num. 7. dicens Religiosos quidem posse dispensare quando votum castitatis, sicut & alia referuata, ob aliquam circumstantiam deficiunt à ratione veri voti referuati, & materiâ eius, vt guntur.

Neophyti,
& reducti,
vt distincti.

Sine priuilegio
videtur
validam
esse dispensationem,
ex communi
doctrina
circa illa,
quia im-
perfectum
votum, &
ratione pe-
riculi.

Et ratio
distantie.

Nec solum
ab Episco-
pis, sed à
Religiosis.

P. Sancius
id negans
sua doctrina
efficaciter
redarguitur.

In omnibus
votis, de
quibus ag-
itur, eam-
dem esse
rationem.

Pergit pro-
batio.

P. Sancius.

Idem.

Facultas
dispensandi
late in-
terpretan-
dam.

cus autem quando verè referuata sunt, & materia est capax referuatiõis: ratione autem solius necessitatis ius est Episcopo dispensandi. Et tale esse existimat votum castitatis, quando solum ob periculum incontinentiæ ab Episcopo in illo dispensatur. Sed quidem doctrina hæc, quæ & aliorum est, nullo modo videtur sibi coherere: in omnibus enim eadem ratio est, & ita vel in omnibus dispensatio licet, vel in nullo. Quod eadem sit, constat ex ijs, quæ habet citatus Pater num. 7. vbi ex eo probat dispensationem licere in illis prioribus, quia Pontifex generaliter concedit facultatem dispensandi in votis Episcopo referuatis; id est, in quibus iure ordinario id licet: atqui in illis casibus possunt iure Ordinario Episcopi, eo quod referuatio non intelligatur in ipsis: ergo & poterunt Religiosi. Præterea, quia ratione solius referuatiõis hæc vota indigent speciali mentione, vt concessa intelligantur, quod probat ipse Cap. 40. num. 16. Cum ergo in his casibus non censatur eorum dispensatio referuata, non ea indigebunt, sed clauduntur in generali concessione, & indefinita. Sic ille arguit.

463 Quis autem non videat fundamenta dicta pro casu, de quo loquimur, pariter militare? Nam talia vota non esse referuata affirmat idem Pater num. 34. citato, verbis illis: Iure optimo credi potest non esse Pontificis mentem velle in tali casu referuare sibi hæc vota. Sic ille. Si ergo non sunt referuata, & quæ talia sunt, dispensari à Religiosis possunt, sub generali veniunt concessione. Cum ergo referuata non sunt, non video quo pacto dici queat esse referuata, vt asserit idem Pater numer. 7. citato. & sic non iure Ordinario dispensationem competere Episcopo, sed tantum per accidens ratione necessitatis. Quod virgeo ex eo quod addit numer. 34. & à nobis est numer. 461. iam datum: Non esse verosimile velle Pontificem vt animæ laqueis irretitæ versentur in tanto periculo. Tunc sic. Ex ea ratione talia vota referuata non sunt: atqui Episcopo ex officio competit animas irretitas laqueis, quibus in damnationis versantur periculo, ab eisdem extricare, & ea facultas perpetua est: ergo & Ordinaria; sic enim facultas Ordinaria definitur soler. Quod si dicas Pontificem potuisse dispensationem talem sibi referuare, & ita non esse Episcoporum muneris coherentem. Contra est: nam ex eo sequitur non licere absolute, neque iure Ordinario, neque per accidens, in eisdem dispensare. Quibus addi potest beneficium Principis esse ample interpretandum, & præsertim illud, per quod facultas dispensandi conceditur, vt aliàs diximus, & probat post alios Diana Parte 8. Tract. 3. Resolut. 42. cum P. Amico. Tomo 5. Disputat. 6. Sect. 2. num. 21. & seqq. Stunica de Voto Quest. 6. num. 57. & alijs. Neque vllus in eo fusior ipso P. Sancio Lib. 8. de Matrimonio, Disputat. 2. Cum ergo priuilegium concessum Religiosis pro votis non referuatis sit, & vota, de quibus loquimur, referuata non sint, etiam si dicamus modum referuatiõis esse diuersum, ad illa est talis extendenda facultas, quandoquidem hic nulla earum exceptionum currit, quas Auctores apponunt, dum dicunt facultatem dispensandi esse ample interpretandam, vt videri apud citatos potest, & apud alios, qui in speciali de voto castitatis lo-

quantur, vt Croulers in Regulam S. Francisci Cap. 7. Sect. 29. quem adducit Diana suis verbis loquentem Parte 6. Tract. 6. Resolut. 50. licet sententiam contrariam vt communiorem præferat. Eligius Bassæus verb. Votum 7. num. 29. vbi ait sententiam P. Croulers satis sibi placere, quia Ann. 1629. in Consistorio sacre Congregationis Illustrissimorum Cardinalium visa & tolerata est. Pro quo & faciunt quæ adducit P. Quintanad Tomo 2. Tract. 6. Singul. 12. numer. 15. & seqq. quidquid dixerit Tomo 1. Tract. 9. Singul. 1. num. 6.

Peculiaris
pro senten-
tia aucto-
ritas.

464 In casu præterea nostro specialiter obseruandum est votum non ideò tantum debere non referuatum censeri, quia difficilis est aditus Pontificis, & periculum in mora, manente integrâ voti substantiâ, & perfectâ in tuo genere, sed quia reuera talis non est, sed imperfecta, ex speciali modo vouendi; ad eum modum, quo votum pœnale non est referuatum, quod de voto castitatis loquentes tenent Doctores, quos adducit & sequitur Bassæus supra numer. 22. eo quod affectus non videatur directè ferri in castitatem, & ita ex eo capite imperfectum sit. Quod amplius explicat & confirmat Pater Palaus Tomo 3. Tract. 15. de voto, Disput. 2. Puncto 12. num. 13. vbi de votis etiam conditionalibus loquitur, quantumuis impletâ conditione, ex quo etiam argui potest. Atqui vota Indorum imperfecta sunt quoad substantiam ipsam, vt constat, quia eorum discursus circa obligationem, quam subeunt, valde superficialis est, & circa præsentia occupati, de futuris euentibus tenuiter philosophantur: ergo non debent censeri referuata. Pro quo est id, quod habet P. Bauny Tomo 1. Tract. 8. Quest. 13. §. His ex causis, vbi ita scribit: Enimvero habet votum ab inaduertentia, vt vim eius remittere possit Episcopus. At est animo in ista lenitas, magnum & efficax argumentum animi male compositi, nec satis aduertentis ad ea, quæ mouit: ergo cum de ea constare possit Episcopo, quin eum, qui sic imprudenter votorum vincula sibi iniicit, libertate donare possit, non video. Sic ille. Quis autem non videat Indos leuitate huiusmodi laborare? Vnde in Religionem non admittuntur nisi Oblati; quo in statu perseuerant pauci. Iam ergo cum fateantur Auctores in votis, quæ imperfecta sunt modis dictis, Episcopos dispensare posse, & consequenter Religiosos, quia verè referuata non sunt, circa vota Indorum idem præstari posse, non licet in dubiū reuocare. Immo quæ adducta sunt non solum de Indijs probant, sed etiam de alijs, quando in illis similes circumstantiæ concurrunt: Doctores enim, quos adduximus, non de Indijs, sed generaliter sunt locuti.

Vis peculiaris
fit in
ratione
voti im-
perfecti, &
ex pœnali
arguitur.

P. Bauny.

465 Ex quo fit non esse necessarium ad prædictam dispensationem, vt Episcopus distet ultra duas diætas, sicut in priuilegio præscribitur: nam priuilegium generale talem limitationem non continet. Quod dicendum similiter etiam si Episcopis sit aliqua specialis dispensandi facultas concessa, vt habetur in ijs, de quibus aliàs mentionem fecimus, quæ Episcopis Indiarum eas petentibus cum limitatione temporis conceduntur, ex quibus quarta sic habet: Dispensandi, & commutandi vota simplicia in alia pia opera, & dispensandi ex rationabili causa in votis simplicibus castitatis, &

Episcopi
distantiam
non requi-
ri, etiam si
habeant
specialem
facultatem.

Qualis ea,
quæ refer-
tur.

An sit Religioſis cõ-
muniſis, ſicut
aliæ pariter
conceſſe.

Religioſis. Circa quam, & aliâs facultates pariter conceſſas dubitari poteſt, an Religioſis debeant etiam conceſſæ reputari, quando per illas aliquid indulgetur, cuius diſpenſatio eſt Pontifici referuata. Et iuxta ea, quæ dicta ſunt, num. 463. videtur id verofimile: quia priuilegium Religioſorum pro non referuatis Pontifici ſuffragatur: atqui ea, quæ à Pontifice Episcopis conceduntur, iam referuata non ſunt: ergo diſpenſatio virtute priuilegiorum licet. Quod ſi dicatur intelligi de non referuatis, quæ Episcopis iure Ordinario licent, & ita ex vi officij, & perpetuò; in contrarium eſt priuilegium debere amplè interpretari, cum præſertim de ſalute animarum agatur, & ij, qui miniſterijs ad earum bonum ſpectantibus ordinariè attendunt, valde indigent vſu talium facultatum, nec ſemper facilis eſt ad Episcopum recurſus: eſt ergo verofimilis ampliatio. Quæ quidem cum ea eſt reſtriçtione intelligenda, vt Religioſi, qui intra diocceſim ſunt Episcopum tales facultates habentis, illis vt poſſint in foro ſcientiæ, non ita alij: quia vt §. 29. earumdem facultatum habetur, illarum vſus tantum licet in ciuitate, & diocceſi, quibus Episcopum præſidet. Si ergo Episcopis intra diocceſim tantum licet, idem de Religioſis potiori eſt ratione dicendum, quibus ſit indirecta conceſſio.

CAPVT XXI.

De Priuilegijs circa petitionem coniugalibus debiti.

Priuilegiũ
Pij V. circa
diſpenſationem
in petitione
debiti.

466. **E**Xtat pro eo priuilegium in Compendio communi verb. Diſpenſatio, §. 9. quod ſic habet: Poſſunt noſtri

Confellarij, ſi ſint viri docti, & iuxta formam Concilij Tridentini approbati, ex commiſſione Prouincialis diſpenſare ad petendum debitum cum his, qui poſt votum ſimplex caſtitatis matrimonium contraxerunt. Conceſſit Pius V. Franciſcanis 26. Octob. An. 1569. vt in Manuſcriptis fol. 79. Adnotatio ſic habet: Communetur ijs, quibus & præcedens gratia ſuit communicata, admonito Penitente, vt ſi coniugi ſuperuiuat, votum ſeruet. Gratia autem præcedens §. inquam 8. idem concedit circa eos, qui conſanguineum vel conſanguineam ſui coniugis poſt matrimonium carnaliter cognouerunt. Et eſt eiudem Pontificis eiſdem conceſſa die 27. Septembr. 1569. circa quam Adnotatio ſequens: Facultas hæc conceditur Prouincialibus, & alijs Confellarijs, quibus ipſe per ſe, vel per alios eam commiſſerunt, admonito Penitente, vt ſi coniugi ſi ſuperſtes, iterum ne contrahat abſque diſpenſatione impedimenta inueſtus impedientis, ſi eo loco voluerit contrahere, vbi illud non fuerit conſuetudine legitime abrogatum. Sicibi. Omnes ergo à Prouincialibus approbati, quibus ipſi vſum facultatis dictæ commiſſerunt, viri docti reputandi ſunt. Et certè non maior doctrinæ ſuppelleæ neceſſaria videtur, quàm ea, quæ ſufficiens eſt vt quis poſſit Confellarij munus competenter exercere, & ita quidem in Confellarijs Societatis euenit generaliter loquendo: quod quia alibi forſitan non ita euenit, quia multi inuis ad hæc ſufficientes, Chori tamen miniſterio apti, frequenter ordinantur, conuenienter eſt à Pontifice requiſitum. Vi-

Adnotatio
Compendij.

Adnotatio
aliã.

Conditio
vt ſint viri
docti, quo-
modo intel-
ligentiã.

deantur quæ ex Portel, Villalobos, Franciſcanis Auctoſibus, & aliis adducit Diana Parte 2. Tract. 16. Reſolut. 29. qui tamen Parte 3. Tractat. 12. Reſolut. 14. §. Notandum, ait conſtare ſibi quòd in Societate Ieſu hæc facultas committitur à Prouincialibus particularibus perſonis, & non omnibus Confellarijs. Quod ita eſt.

467. Sed pro Indijs habetur priuilegium amplius in Compendio Indico. verb. Diſpenſatio, §. 3. tenoris ſequentis: Poſſunt Noſtri in foro ſcientiæ in Indiã diſpenſare in petitione debiti, quando ratione voti caſtitatis, vel alia ex cauſa prohibetur alter coniugum de iure debitum petere. Pius V. die 4. Ianuarij, Ann. Domini 1569. ad decennium. Deinde verò Gregorius XIII. ad aliud decennium, vt patet ex vniũs vocis Oraculis Pag. 60. & 86. Eſtque ampliõ facultas quàm quæ habetur in Compendio communi. Sicibi. In Adnotatione autem ſic dicitur: Hæc conceditur omnibus ſuperioribus, & quibus eam ipſi communicauerunt. Nemo tamen eã videtur niſi admonito Penitente, vt ſi coniugi ſuperuiuat, votum ſeruet. Sicibi. Vbi de maiori amplitudine conſtat: quia in primis non petitur vt diſpenſantur ſint viri docti; ſufficit ergo quod circa hoc eſt dictum numer. præced. Deinde. Non eſt tantum ad diſpenſandum quando ratione voti caſtitatis prohibetur alter coniugum debitum petere, ſed quando prohibitio ſuperuenit quacumque ex cauſa. Præterea, non eſt ad diſpenſandum ſolum quando poſt votum caſtitatis matrimonium eſt contractum, ſed etiam quando votum caſtitatis eſt emiſſum ante contractum illud.

Priuilegiũ
Indicum
amplius.

Ampliatio
explicata.

Quid ampli-
tudinẽ
videtur
obſtare.

Votum ex
communi
conſenſu
coniugum
factum, eſt
referuatum.

Oppoſitum
probabile.
Vbi quomo-
do intelli-
gendi Au-
ctores circa
hoc loquen-
tes.

Posterius
priuilegiũ
non daret,
vbi pro
parte affir-
mantiã
quid faciat

ſed & abſolutè tenet ſine vlla limitatione P. Sã Verb. Debitum coniugale, numer. 2. Roſella, Angelus, & Maior apud P. Leſſium ſuprà. §. Aduerſe.

469. Poſteriori autem adducto priuilegio obuia occurrit obieçtio ex lapſu temporis, quò iam vim omnem conſtat amiſſiſſe. Sed pro duratione videntur Adnotationes vrgerẽ, quandoquidem poſt lapſum temporis in eis dicitur: Communicatur, Conceditur. Circa quòd idem dicendum, quòd circa priuilegium aliud dictum num. 460. Quòd ſi probabile ſit priuilegium ratione conceſſionis Pij V. ſecundum ſe conſideratã, vim poſſe retinere, non illi obſtat Gregorius XIII. conceſſio vniũs vocis Oraculo, quia vtile per inutile non vitatur, vt eſt receptiſſima Iuris Regula. Et quòd ex duplici titulo in ſolidum licet, eorum vno deficiente, non deficit. Et in caſu, de quo loquitur, communiter tradunt Doctores: pro quo eſt eruditus labor Cardinalis Lugo in Opusculo de vniũs vocis Oraculis circa Compendium commune Societatis, offendentis multa, quæ per vniũs vocis Oracula fuerant conceſſa, in ſuo robore poſt reuocationem permanere, quia aliãs per Bullas conceſſa eſſe comprobantur. Quòd autem obſtat illi idem quòd conceſſioni Gregorij, tenet P. Quintana Singulãri 2. citato num. 6. dicens fuiſſe etiam vniũs vocis Oraculum, & idem tenet citatus Cardinalis. Verb. Diſpenſatio, §. 9.

Quid ob-
ſtat.

Priuilegiũ
certum in-
quiritur.

Quoddam
Iulij II. pro-
ponitur.

Pro eo qui
ſent Au-
ctores.

Quod eorũ
fundamen-
tum.

470. Ad maiorem ergo certitudinem ſtabiliendam inquirendum reſtat an priuilegium aliud ſuppedit, virtute cuius poſſit diſpenſatio talis cum amplitudine dictã à Religioſis impendi. Et communiter affirmant ſcriptores, vt videri poteſt apud P. Quintanam Singulãri 3. licet plures ex illis ante renouationem Oraculorum ſcripſerint: vnde opus eſt Bullam aliquam querere, in quã conceſſio talis habeatur, & producat priuilegium Iulij II. conceſſum PP. Benedictinis Valliſoletanã Congregationis, de quo teſtimonium perhibet Cardinalis Ludouicus Tituli S. Marcelli, ſummus Penitentiarius, vt Monachi prædicti coniugatos, qui poſt contractum matrimonium conſanguineas vxorum ſuarum cognouerunt; vel vxores, quæ à conſanguineis virorum ſuorum ſe carnaliter cognoviſſe permiferunt, à talibus exceſſibus abſoluerent, & eis penitentiam ſalutarem inuogere, nec non eis, & eorum quolibet, vt non obſtante aſſiſtente ſuperueniente, debitum coniugale reddere & exigere valeant, diſpenſare liberè & licitè poſſint & valeant, perpetuò declaramus. Sic citatus Cardinalis. Qui tamen cum in eadem declaratione affirmet vniũs vocis Oraculo à Pontifice accepto mandato ſe eam facere, videtur defectu conceſſionum aliarum laborare. Nihilominus ad firmendam illam facit in primis auctoritas eorum, qui ita ſentiunt, & videri poſſunt apud P. Quintanam ſuprà. Singulãri 2. pro quo & ipſe Singulãri 3. & præterea P. Pellizarius Tract. 8. num. 274. vbi ait ita ſenſiſſe Cardinalem Lugo de hoc interrogatum, pro quo & videndus ille in Opusculo citato verb. eodem circa. §. 6. vbi id doctè probat. Diana Parte 3. Tractatu 2. Reſolut. 13. & Parte 6. Tractatu 8. Reſolut. 32. Thomas Hurtadus Tract. 12. num. 1197. & alij apud ipſum.

471. Ratio autem quare ita exiſtimari debeat, ex eo deſumitur, quia talis conceſſio non eſt tantum Oraculum, ſed Breue ſummi Pœnitentiarij de mandato Pontificis expeditum, vt ex tenore ipſius conſtat, verbis illis: Nos igitur au-

tentarij de mandato Pontificis expeditum, vt ex tenore ipſius conſtat, verbis illis: Nos igitur au-
toritate D. N. Pape, cuius Penitentiariã curam gerimus, ac de eius ſpeciali ac expreſſo mandato, &c. Si autem Urbani Oracula reuocantis verborum formam attendamus, non videntur ad conceſſiones huiusmodi referendã, ſic enim ille: Conceſſiones & gratias vniũs vocis Oraculo, etiam à S. R. E. Cardinalibus obtentas, & ipſorum manu firmatas, &c. Et inferiùs: Omnia & ſingula priuilegia, facultates, &c. Cardinalium quorumcumque manu firmata, &c. Eſt enim valde diuerſa ratio in Breuibus Apoſtolicã auctoritate, ac de illius mandato, à Cardinalibus officium aliquod ſupremum exercentibus, expeditis; quia in illis multum eſt inſuper præter ſcriptionem & preces. Pro quo videndus citatus Hurtadus num. 1177. Adde aliquid hoc loco ſpeciale: rationem ſcilicet, propter quam Pontifex Oracula Cardinalium firmata manu cenſuit reuocanda, quia ſcilicet ſepè ab ijs, in quorum ſanctorem emanarunt, minus Canonica interpretatione extendi, & perperam in diſciplinã Ecclèſiaſtica detrimentum executioni demandari conperit eſt. Quòd quidem in caſu præſenti non euenit, quia conceſſio ſupra rem cadit noſſimam, & pro quã varia conceſſiones Pontificum præceſſerunt, vt teſtatur P. Leſſius num. 126. citato. Eſt etiam pro eodem poteſtas Episcoporum, & ita de minus Canonica interpretatione nulla debet eſſe ſuſpicio, ſicut neque de diſciplinã Ecclèſiaſtica detrimento.

Illius tenor.

Et Bulla
reuocato-
ria Oracu-
lorum.

Item eiusde
ex quo ar-
guitur.

Limitatio-
nes circa
vſum ab
aliquibus
addite.

Quas aliq
omittunt.

Cum di-
ſtinctione
reſoluitur.

472. Addit autem Cardinalis Lugo limita-
tiones quaſdam, vt vſus priuilegij citati licitus eſſe poſſit; ſcilicet debere à Superioribus localibus Monafteriorum tres aut quatuor Religioſos, in qualibet domo deputari, qui ad nutum eorumdem Superiorum ſint amobiles, & dictã conceſſione vtantur in propria Ecclèſiã aut domo. Quòd etiam obſeruat Diana Reſol. 32. citatã, cum Lezanã, quam adducit ſic concludens: Vnde ex his Confellarij Regulares cauẽ procedant in diſpenſando ſuper petitione debiti inter vxoratos, &c. Cenſet autem ille non ſufficere generalem conceſſionem audiendi Confelliones, ſed requiri ſpeciale deputacionem; & mortuo Superiore vel amoto, ceſſare designationem, quia eſt ad nutum concedentis reuocabilis. Item, diſpenſacionem debere fieri in Sacramento Confellionis, & non extra, ſicut in Ecclèſiis, & domibus Religioſorum, & non extra illas. Sed alij ſine limitatione aliqua diſpenſandi facultatem admittunt, vt teſtatur Ioannes Suarez in Enchiridio Caſuum ſcientiã Lib. 5. verb. Debitum coniugale. §. Inceſtuoſus coniug. Et videri etiam poteſt in multis ex obuijs Auctoſibus, ac iuxta eorum mentem in P. Quintanã, ſuprà, Singulãri 4. Sed cum tenor priuilegij ſic exigere videatur, cum diſtinctione loquendum, ſcilicet non ſufficere ſolam approbationem & licentiam ad audiendas Confelliones: ſed neque neceſſariam eſſe ſpeciale illam designationem aliquorum, ſcilicet diſpenſacionem fieri in Ecclèſiã aut domo proprijs Regularium, cum multoties magis neceſſaria ſit extra illas, vt in Miſſionibus. Neque item vt fiat in Sacramento Confellionis, quòd generaliter loquendo de facultate Religioſorum